

Драч Олег

науковий співробітник НЦТМ імені Леся Курбаса
(м. Київ)

Бесіди з майстром.
Кабала чи біоцентризм, або Квантова
природа гри на театрі (філософські діало-
ги)*

Давненько, давненько, тебе не було чути...

Пробач, я закрутився. Але стосовно чути чи не чути, то Ти напевно щось перебільшуєш.

Справді?

Ну так. Я ж Тебе чую постійно і Ти мене чуєш так само постійно, просто ми не спілкуємося на сторінках «Word» у формі розмови записаній у текстовій структурі.

Ах так. МИ не творимо... Дорогенькій мій творець)))

Ну от бачиш, Ти вже жартуєш і веселишся.

Так, я веселюся, бо гру розпочато і ти сам добре знаєш, що більш за все на Світі я люблю розважитися забавними бесідами.

То чому ж так багато тратимо часу на пролог?

Дійсно, чого ти так розбалакався про ніщо?

Як про ніщо? Я саме про ЩО!

Знову новий погляд на процес творення?

Не новий, а правильніше сказати буде, досить старий.

Кабала, як спосіб трактування творчого процесу... ???))) Процесу Чого?

* Текст подано в авторській редакції – прим. редакції

Як чого? Процесу творення, Ти ж сам це сказав, сам назвав. Творення.

І де ти всього цього набираєшся?

Ой, де... Де — де? Там, де воно лежить. Вірніше воно само приходить до мене і замить собі, приходить абсолютно неочікувано. Раптово. Просто одного разу, нізвідки не очікуючи я зустрічаюся з носієм інформації, котра раптом виявляється є саме про те, про що я собі розмислююся і про що намагаюся зорганізуватися в роботі. Це насправді виглядає як чудасія, хоча ми з Тобою прекрасно розуміємо, що ніякої чудасії тут немає і не може бути. Бо все закономірно і зрозуміло. Все що є потрібним приходить вчасно.

Так. Ти правий. Все що потрібно приходить вчасно, за однієї умови...

За умови того, що той чи ті, кому це потрібно, є свідомими того, що їм це насправді в даний момент потрібно?

В самісіньку точку! Тобто в яблучко! І ти був готовий?

Я був готовий це прийняти і прийняв. Я навіть не вагався. Але було це вже доволі давненько. І ось сьогодні під час роботи в студії ми зачепилися за процес взаємодії автора з Абсолютом і виявилось, що я добре засвоїв те, що давно почув і вже навіть встиг забути.

Отже пам'ять твоя насправді тебе не підвела?

Пам'ять? Думаю, швидше слух на Вість.

Вість?

Так, Вість, що кожен з нас має до неї доторк і чуття якої ніколи не є закритими від нас, якщо тільки ми самі не закриваємося від неї.

Значить ти торкнувся Вісті і згадав усе, що потрібно було пригадати і висловити під час заняття?

Саме так! Ми розбирали драматичні етюди і говорили про природу контакту з Ефіром. Про трактування Ефіру як Божественної енергії, котра наповнює увесь простір Всесвіту і до тої енергії кожен з нас підключається в стані натхнення, правильніше сказати під'єднується до струменя інформації від джерела дочасності.

І тут виникло питання стосовно того стану коли стає можливим таке під'єднання?

Так! Саме так! Ось від цього самого розуміння чи не розуміння, що то за такий стан, що я отримую Вість. Вість про все що стосується твору. От як оце щойно сталося коли я почав з Тобою цю нашу «забаву» записуючи оці самі слова. Стан натхнення, виявляється є станом під'єднання до... До...

Променю інформаційного посилу Абсолюту тобі у природі енергетичного імпульсу.

Так імпульсу тематично вивіреного і перспективно запрограмованого. Словом – Вість.

І оцю, як ти називаєш, Вість ти одержуєш ось так просто під'єднуючись до чого?

До ... До Теми. Ні, до Ідеї.

До Ідеї?

Так! Хіба я помиляюся?

Ні, ти просто так це називаєш. Правильніше казати, ви так це називаєте. Ви все називаєте так як ви це називаєте і називаєте тому, що так простіше пояснити собі й іншим. Термінологія, словом.

Термінологія, нехай її... Я знаю, що часто творю сою власну термінологію.

Це природно, тому тебе мало хто розуміє...)))

Навіть Ти?

Навіть я)))

Не вигадуй вже хто-хто, але Ти мене розумієш краще, ніж я сам себе розумію Ти ж бо і є тої самої природи, що й той промінь Вісті.

Ова! Значить ти це робиш через мене?

Думаю що так))) Ти є тим контактом. Ти є тим каналом. Ти є тим посередником)))

(((

Що? Ти не радий з того?

Я зацікавлений. Ну добре, ми знову товчемо воду у ступі.

Значить суть питання полягає в тому, що ми живемо у полярному просторі. От як не крути, а одно полярно не вдається. Я навіть так собі був роздумувався, якщо є поле позитивно заряджене, то воно буде притягувати до себе поле заряджене негативно. Протилежності притягуються. Ця стара істина відома усім ще з шкільної лави.

А подібності відштовхуються, так?

Подібності... Одно полюсні, тобто плюс відштовхує плюс, а мінус відштовхує мінус.

А як же з цим, що подібне притягується.

Подібне, не значить однаково заряджене. Я розумію про що Ти ведеш. Маємо Тему і тема притягує всіх і вся, що є одної природи з темою, так само відбувається і з контр темою. Тому у класичному творі ми спостерігаємо як таборяться персонажі довкола героя і антигероя. Тут справді подібне притягується, але я б назвав це не притягненням, а об'єднанням. Такий рух є центробіжним і тут не стільки притягування, скільки долучання. «Свій до свого по своє». Начебто нюанс, а все-таки різниця істотна. Оце і є поляризування. Енергія одного поля згуртовується довкола носія змісту. Тому герой має свою свиту, велику чи малу це вже питання іншого порядку. Так само і антигерой, як носій контртеми, об'єднується з собі подібними, що стають його свитою. От і маємо як у шахах; Білі — Тема а Чорні — Контртема. Як одні так і другі є цільностями, що тримаються власної ідеї.

Далі)))

І ось далі, якраз і найголовніше! Оця об'єднана маса, чи то героя, чи антигероя і ПРИТЯГУЄ свою протилежність. Прийнято вважати, що тема є позитивним зарядом, тому герой є позитивним персонажем, а от антигерой є навпаки негативним. От і маємо Плюс і Мінус. Як плюс притягує до себе мінус, так і мінус притягує до себе Плюс. Різноміжні ідеї, притягуються. От і виходить, що позитив обов'яз-

ково притягне до себе негатив, бо сам позитив без негатива нічого не здатен вдіяти чи вчинити.

Чому?

А тому що кожен з них, як позитив, так і негатив мають природу, що можна висловити як «потреба» чинити певну конкретну дію.

Яку?

Позитив віддає, а негатив приймає.

Цікаво))) Ну, і ... Давай дали)))

Позитив наповнений, а негатив спустошений. Тому негатив потребує наповнення, а позитив потребує віддачі. І що цікаво, вони настільки взаємозав'язані, що коли їх розділити ізолювавши одне від одного, то вони перестають бути проявленими. Вони існують, десь, де ніхто і ніщо їх не бачить і не чує (якщо тільки так насправді можна ізолюватися), але при першій можливості вони заявляють про себе у просторі Всесвіту й одразу протилежність відгукується на той «крик» на це «волення» про потребу віддавати чи приймати.

Так оці плюс і мінус живуть?

Так)) Така їхня природа існування. Вони не можуть одне без другого, оскільки потребують проявлятися у своїй природі, а проявлятися вони можуть тільки один перед одним.

То до чого тут Бог?

І автор?

Так))) До чого тут автор і Бог?

Ю кіддінг)))

Йес, Айм дунг)))

Автор впрошає, а Бог одарює.

Ну чистий з тебе nin)))

А серйозно? Хіба не так? Хіба Бог не є тим, хто є повнотою котра потребує пустоти, що волає про наповнення? А-Втор потребує наповнення так само як Бог одарювання своєю повнотою. Автор тоді отримує Дар, коли приведе себе у потрібний стан очищення і спорожнення,

тобто підготує свою «посудину», до отримання божественного променя одаріння тою необхідною повнотою, з котрої і витвориться Твір?

Ну ти й закрути! Але щось у цьому твоєму викруті є! Давай далі)))

Отже якщо «Повнота повноти» усвідомлює свою повноту, то вона починає шукати того, хто є «Пустотою пустоти».

І що? Оця повнота заповнює порожнечу пустоти? І що тоді стається з тою пустотою котра наповнилася?

А стається те, що пустота у процесі наповнення перетворюється у своїй природі.

Як це?

Стається так, що наповненість переорганізовує природу пустоти і вона вже стає повнотою, тому рано чи пізно, а вона потребує віддати те що отримала. А також наповнити інші пустопорожності щоб віділити їм з власної наповненості, котра все ще має доступ до потенціалу повноти.

Тобто наповнена пустота стає повнотою, котра потребує можливості поділитися і таким чином звільнити місце для нового наповнення себе і віддаючи іншій пустоті, наповнювати ту пустоту до такої самої повноти?

Так. Можна ще й так висловитися: Що Мінус є від'ємністю, тобто перспективою отримувати Плюс. Мінус потребує отримання і ця його потрібність і є його суттю. Мінус не може бути спокійним та байдужим і незаангажованим на бажанні отримання. Автор для того щоб отримати потік інформації стосовно майбутнього твору, мусить обнулитися і перейти у мінусову природу. Це значить, що автор розототожнює себе з власним багажем знань і утворює мінусове поле, котре не тільки відкрите до наповнення, а ще й вібрує магнетизмом притягування. Отже Автор є тим, хто потребує отримання Божественної повноти, необхідної для формування Твору. Автор є мінусовістю, котра відкривається для одарювання позитивом повноти.

*А Бог значить є отим Повним повноти позитивно зарядже-
ним Даром?*

*Даруючим, випромінюючим, наповнюючим, люблячим... І так далі.
Хіба цього не зрозуміло?*

*І він, тобто Бог, потребує того, хто потребує Його щедро-
го Дару?*

*Бог інакше не проявляється, окрім як Той хто Дарує. Віддає.
Наповнює. Саме його позитивність і є знаком + . А + (плюс) не є мож-
ливий без - (мінуса). А це значить, що ні мінус, ні плюс не можуть
існувати без потреби одне в одному. Коли немає потреби, то немає
нічого. Як кажуть – З нічого і буде нічого)))*

Значить, Великий вибух стався тому...

Що він мав куди і для чого вибухнути)))

Цікаво0000)))

Ти смієшся з мене?

*Та ні я тішуся, що маю таку несподівано цікаву розмову)))
Давай далі!*

*А далі суть полягає у тому, що пустота котра отримала напов-
нення, здобуває перспективу віддавати. І у прикладі з людиною, від-
бувається усвідомлення того, що Вість одержана для того, щоб нею
поділитися з іншими, тими кому вона потрібна.*

А як знати кому вона потрібна?

*А вони самі знайдуться, бо той хто потребує, випромінює свою
природу власної потреби одержати і відповідним чином організовує
свою поведінку, тобто рухається у пошуках одержання. А повнота
так само рухається у пошуках можливості кому б віддати. От вони
і взаємопритягуються. Тому, той хто одержав, відкриває для себе
зміст того, що це таке – потреба віддавати.*

*Але ж так не завжди відбувається))) У більшості випадків той,
хто одержує, не завжди розуміє, що він має віддавати тим, хто
це, ним одержане, потребує. Світ не є ідеальним.*

А я не про ідеал. Я про творчий процес. Творець потребує того, хто продовжить Його задум у природі такого організму, у якому це продовження є перспективним. Оскільки Він є повнотою задумів, то всі задуми Його мають перспективи наповнити посудини тих, кого ми називаємо такими що творять, тобто авторами. А, — як АЗ, котрий Вторить Абсолюту, тобто відповідає. Звідси оте славне «Як гукнеться так і відлунює». Тому Автором є той, хто відповідає, вторить тому, хто покликав його до одержання Вісті про Твір. Так Мінус стає плюсом, котрий потребує наступного мінуса і так далі і до безконечності.

Така собі ланцюгова реакція?

Я б сказав голограмна. Тепер дивись, якщо Поняття Божественного ми розуміємо як всюдисущопроявленість, то питання — «кому віддавати те, що тебе наповнює як автора?», взагалі не стоїть на «порядку денному». Всюдисущопроявленість Бога засвідчує про те, що будь-яка інформація є завжди доступною для кожного, але є одна перешкода.

Яка?

Здатність індивідуума самообнулятися. Розум Людини має властивість закріплюватися на собі коханому і таким чином він закривається відносно перспективи отримання Вісті.

Яким це чином?

Він так як би розділяється на плюс і мінус у власній голограмі єдності протилежностей. Він отримує божественне, як імпульс, що ініціює до процесу взаємообміну, тобто віддаванню, але віддає собі самому.

А яким це чином розум Людини, раптом та відвертається від Божественної Мудрості?

Думаю, що виною тут порок — Гординя, котрий діє як програма, що блокує доступ до свіжого повітря нового досвіду, котрий може давати тільки Абсолют. Тому і закріплюється індивідуальний інформаційний процес на переконаннях самої Людини у своїй осо-

бистій важності, як особи вищої над усіма іншими. Або ж навпаки, як істоти недостойної жити у середовищі собі подібних, через переконання у своїй ницості вбогості і нікчемності. Що одне, що друге – є пасткою Гордині. Міф про Сатанаїла, котрий відвернувся від Бога і тим самим закілювався на своєму переконанні, що він є рівновеликим Богу і тому може сам рядити і правити, свідчить про цей процес падіння, відпадання, відторгнення, відвертання розототожнення Людини від Цілого і Єдиного.

Чи значить це, що в такому випадку Людина є одночасно плюсом і мінусом, але суто у просторі своєї голограми інформації?

Самодур–Егоїст. Але плюс і мінус тут, як частки атома, котрий триває у процесі розчеплення, а значить, само руйнується. Енергія, що при цьому виділяється, одразу ж само поглинається. Тому КПД від такого процесу нульовий.

Чудово. Тепер про те, що мене цікавить: що ти думаєш стосовно останніх твоїх дослідів?

Стосовно організації поведінки людини позапсихологічним процесом образотворення?

Дивно звучить, позапсихологічним... От саме, що ти шукаєш в такому векторі роботи?

Скажу Тобі відверто – не знаю.

??? Точно не знаєш?

Знаю що не знаю! Так точніше. Власне тому і шукаю там де ще не зазірала моя увага і досвід мій має «білу пляму». Але скажу Тобі щиро, я щоразу відкриваю щось такого особливого у цих пошуках!

Що саме?

Почну з найголовнішого. Ми звикли до того що мистецький твір, а особливо театральне дійство, презентує глядачам історію. Такий собі сюжет у якому обов'язково є протистояння певних персонажів, котрі уособлюють собою певні сили, котрі знаходяться у стані про-

тистojання пов'язані ворогуванням і всіма логічно зкомпонованими мотиваціями своїх вчинків. Сюжет може бути будь-який, але у ньому завжди буде конфлікт і боротьба як внутрішня в середині кожного персонажа так і зовнішня, що проявлятиметься у вчинках цих персонажів. Без вчинків немає персонажа.

Зрозуміло, що персонаж є передусім вчинком, бо він діє.

Так персонаж такий... Ну от, під час роботи над виставою СІМ я помітив, що актори творячи свої монодії-монологи, вчиняли вчинки свої не зовсім від персонажа.

А від кого?

Від персони.

Ну персони і персонаж, різниці великої не справляють на глядача, оскільки кожен хто виходить на сцену вже є персонажем у сприйнятті глядача.

Ось! Саме цей ефект, на котрому Ти щойно зацентрував свою увагу і наштовхнув мене на роздуми стосовно не персонажного існування актора у дійстві. Розумієш?

Ну-ну, і що далі?

А далі ми спробували дослідити з чого може народжуватися поведінка актора, що перебуває позаперсонажною конструкцією. Чи можливо створювали поведінку в такій проекції, коли дія не несе попередньо визначеної думки. Коли поведінка не розповідає ні про жодну історію, не збирає сюжетну структуру у конфліктному полі і не розділяє персонажів на таких, що вчинками своїми проявляють своє відношення одні до одних і самі до себе. Словом, я спробував вирватися з полону психологічного театру. Для цього ми відмовилися від образної природи створення персонажа, його монологу, його історії, як такої і найголовніше ми взагалі відмовилися від персонажів і від персон, зосередивши нашу увагу лише тільки на рухові а точніше на причині народження руху – імпульсі енергії. Це виявилось дуже навіть непросто, оскільки наш розум і так був добряче запрограмо-

ваним на мотивації вчинків наших від конкретного змісту, скажімо від тої чи іншої конкретної драматичної ситуації, котра є у будь-якій історії у будь-якому сюжеті з тих 36 варіантів перелічених Жаном Поль-ті і, я так думаю, і всіх тих, котрих він не порахував і вже й не порахує.

Так, рахування сюжетів – справа марудна. Взагалі оті людські намагання систематизувати творчі процеси у створенні творів мистецтва завжди закінчуються початком наступних починань нових спроб систематизації. Тобі не страшно, що ти так само піймався на таку ж саму вудочку?

Ще й як, страшно! В цьому то й весь азарт даної роботи! Розумієш, театр є ілюзією життя. Актори просто прикидаються людьми граючи ролі, виступаючи у костюмах персонажів, вчиняючи від їх імені вчинки, що їх накинув персонажам автор – драматург. В такому театральному форматі, нехай мене пробачать театральні критики за таке висловлення, головним процесором дії є психічна енергія. Психологічний театр, як вид, є найбільш поширеним у світі. Тому в такому театральному дійстві персонажі мають правдоподібну людську подобу. Життя знаходить на сцені своє відображення, як у дзеркалі. Таких дзеркал є дуже багато. Кожен театр є таким своєрідним дзеркалом у якому є свої особливі ефекти викривлення дійсності життя. Але головною амальгамою там завжди є драматург. Саме він робить оте перше віддзеркалення дійсності, вигадуючи її, комбінуючи у стиль, жанр, вид і т.д., і т.п.. Драматург є ініціатором і медіатором енергії сюжету, історії фабули, всіх персонажів як прописаних і задіяних у дійстві так і таких що тільки про них згадується тими, що з'являтимуться на сцені... Психологічний театр завжди має автора. Часом кілька авторів. Часом таким автором є сам режисер. Трапляється що авторами стають актори, що грають персонажів ними ж самими створених. І завжди буде історія, конфлікт, боротьба чи змагання, перемога і поразка, створення і руйнування ілюзій, перемога правди і поразка брехні словом добро перемо-

же обов'язково, навіть якщо для цього треба буде принести в жертву життя головного героя... Історія посіє зерна правди у серця глядачів! От саме оцей факт засівання сердець глядачів і став для мене визначальною ідеєю у дослідженні створення такого театрального дійства, зміст котрого формується і переживається самим глядачем відповідно його, глядача рівню свідомості, освіти культури і так далі.

А що тоді діється на сцені?

На сцені твориться провокація. НЕ історія, не сюжетна структура у якій живуть персонажі життям, що так схоже на життя реальних людей. Простіше кажучи, нелінійна структура організована, не в психологічному ключі логіки поведінки людини-персонажа.

А у якому ключі?

Ментальної конструкції, опертій на енергії фізичного тіла, що проявляється рухом тіла у просторі сцени, жести, позі, мізансцені, звуці голосу, слові вільних від психологічного диктату природи сюжету і персонажу а разом і нав'язування їх глядачам як одновариантності дійства у логіці наслідковопричинності.

Хіба так можна організувати дійство?

Переконаний що так. Дійство творене вчинками опертими на імпульс енергії, котрий приводить маріонетку актора в дію, за якою немає драматичної причини.

А що ж тоді актор грає?

Він не грає. Актор діє. Вчиняє конкретний рух тілом спостерігаючи за тим як енергія призводить до дії його тіло. Поведінка актора не спирається на мотивації збурені конфліктом проявленим чи не проявленим ситуацією у якій опиняється персонаж, бо самої ситуації як такої немає.

Цікаво... Ну, продовжуй далі!

Актор вчиняє рух тілом голосом але не розфарбовує свої вчинки емоційно. Він емоційно нейтральний, прозорий і взагалі його емоційний стан не задіяний.

Хіба так можна? А що тоді... А чим тоді...

От власне оте ЩО і не твориться на сцені. А твориться те що про-
вокує глядача самого створити оте ЩО у своїй уяві, у своїй дійс-
ності, з власних матеріалів у власній архітектурі змісту і форми.
Тоді ми маємо виставу у головах глядачів а не на сцені. На сцені
відбувається певний процес, котрий впливає на свідомість глядача
таким чином, що глядач активно залучається до процесу створен-
ня власного твору – вистави.

*А детальніше можеш розповісти? Адже мусять бути щось таке,
що об'єднує процеси сценічної поведінки акторів і процеси уяви гля-
дачів?*

Звісно. Таким об'єднуючим полем є Тема.

Тема?

Так, Тема. Котра анонсується і закладається у назві акції.

*Але ж коли є тема, то так чи інакше поведінка акторів буде
вибудовуватися у тематичному логічному ключі.*

Не акторів, а глядачів. Вірніше в уяві глядачів будуть структуру-
ватися вчинки акторів як компоненти, котрі провокують фантазію
глядачів згадувати змістовні, ситуативні, емоційні досвіди з власного
життя, з побаченого, почутого, відчутого, пережитого.

А що слугує контекстом тексту дійства?

Реальне життя за стінами театру. Життя кожного з присутніх у залі
глядачів. Хіба цього не зрозуміло?

Я все одно не можу собі цього уявити.

Правильно, бо цього ніхто не може собі уявити не будучи присут-
нім при процесі дійства. Уявлятимуть тільки ті хто дивляться на дій-
ство творене акторами. Зрозумій, що принцип такого дійства лежить
у самій природі сприйняття людиною її дійсності. Кожен з нас сприй-
має дійсне через процес створення цієї дійсності і тому сама дійсність
є результатом діяльності людського розуму а точніше ума. Театр
є віддзеркаленням життя людства. А що є життям людства?

Варіанти відповідей безконечні...

Несповідими шляхи Господні... Старий вислів котрим можна пояснити будь-що))) А якщо серйозно, то ось на ловця і рибка; Роберт Ланца – основоположник теорії біоцентризму стверджує: «Реальність – це процес, що вимагає участі нашої свідомості». Таким чином, незалежно від вибору ви є одночасно і спостерігачем, і тим, хто виробляє саму дію. Зв'язок між цим експериментом і повсякденним життям виходить за рамки наших звичайних класичних уявлень про простір і час, заявляють прихильники теорії біоцентризму.

Простір і час не є відчутними предметами, ми просто думаємо, що вони є насправді. Все, що ви бачите прямо зараз, – це вихор інформації, що проходить через свідомість. Простір і час – просто інструменти для вимірювання абстрактних і конкретних речей. Якщо це так, то і смерть не існує у позачасовому замкненому світі, впевнений Роберт Ланца. Біоцентризм (Біоцентричний Всесвіт) – Нова теорія Всесвіту. Наукова теорія про первинність Свідомості (Роберта Ланца). Біоцентризм (із грецької: *bios* – бактеріальні фактори росту, «життя»; і *kentron* – «центр»), також відомий як біоцентричний Всесвіт, теорія, запропонована в 2007 американським вченим Робертом Ланца. В такому уявленні життя і біологія є головними в тому, щоб були, дійсність, і космос – життя створює Всесвіт, а не навпаки. Біоцентризм стверджує, що сьгоднішні теорії матеріального світу не працюють, бо вони не поєднують життя і свідомість. Біоцентрична теорія Ланца заснована на квантовій фізиці. В той самий час коли фізику вважають фундаментальною для дослідження Всесвіту і фундаментальної хімії, біоцентризм у дослідженні життя, ставить біологію попереду інших наук, щоб вивести теорію всього.

У теорії Ланца біоцентризм має сім принципів:

1. Все що нас оточує, є нашим твором, оскільки дійсність залучає нашу свідомість до створення того що ми називаємо дійсністю. «Зовнішня» дійсність, якщо така існує, повинна бути незалежною

реальністю космосу. Але це безглуздо, тому що простір і час не є абсолютними фактами, а лише інструментами ментального процесу тварин і людини.

2. Наше зовнішнє і внутрішнє сприйняття сплетені у єдине. Вони – дві сторони одної медалі і не можуть бути відірваними одне від одного.

3. Поведінка субатомних часток свідчить, що всі частки і всі об'єкти, нерозривно пов'язані з присутністю спостерігача. Без спостерігача вони в кращому випадку існують у невизначеній царині хвиль імовірності.

4. Без свідомості «питання» живе в невизначеній царині імовірності. Будь-який всесвіт, що можливо, передував свідомості, існував у царині імовірності.

5. Структура всесвіту є пояснимою тільки завдяки біоцентризму. Всесвіт точно настроєний для життя котре має прекрасний зміст, оскільки воно створює всесвіт, а не навпаки. Всесвіт є повнотою просторово-часової логіки.

6. Часу, як такого, взагалі не існує за межами чуттєвого сприйняття тварин. Час є процесом котрим ми відчуваємо зміни у Всесвіті.

7. Простір, як і час не є об'єктом чи річчю. Простір є іншою формою нашого розуміння форм життя і не має незалежної дійсності. Ми несемо простір і час як ті черепахи свої панцирі. Таким чином немає жодної абсолютної матриці у котрій фізичні явища відбуваються незалежно від життя. (<http://esoteric4u.com>)

І що, ти хочеш цим довести?

Лише тільки одне, – Кожен із нас суціль створює свій варіант дійсності. Ось тобі і відповідь стосовно того, яким чином кожен з глядачів, створюватиме свою виставу на основі побаченого дійства, твореного акторами, котре є чистою структурою без жодного психологізму накинутого автором а пріорі. А цитати з виступів Роберта Ланца є свідченням того, як я створюю свою реальність. Зв'язок між моїм процесом мислення і документами, що свідчать про процеси,

що їх пояснює біоцентризм, свідчать про взаємодію інформаційних полів Ефіру. Цікаво, що теорія Ланца не була для мене несподіваною, скоріше доповнює моє розуміння життя, як творення світу.

Отже ти є Богом?

Я є життям. А Бог є витвором людської уяви про найвищого Креатора. Твором, створеним людьми за власним образом і подобою. Відповідно до теорії Роберта Ланца, котра свідчить, що свідомість (процес життя) людини створює навколишній всесвіт, а не всесвіт створює життя, можна розглядати процес життя усіх живих організмів, як співтворчість у побудові голограми нашої спільної реальності. З такого пункту бачення дійсності стає зрозумілішою та ситуація, що відповідальність за мною бачену дійсність лежить на мені самому в першу чергу. Зрозумілим також стає і те, що перед тим як полюбити ближнього, треба полюбити себе самого. І взагалі багато чого раніше незрозумілого, стає на свої місця, як і те, що смерті, як закінчення життя немає, а є вічне життя у всеможливих всесвітах створених нами самими. Тому після смерті я буду там, де я захочу. По рівню моєї свідомості створено мною буде мій Рай.

Отже, повертаючись до того, з чого ми почали, до Плюса і Мінуса, чи знаходимо ми тут взаємозв'язок?

Прямий. Я прагну прийняти тільки те, чого я не маю. Все що я маю я віддаю і тим самим створюю свою реальність свій всесвіт. Звідси сказане: Тому хто має, — додасться, а у кого немає, — відніметься, набуває особливо глибокого змісту. Той хто віддає — отримує, а хто отримує — віддаватиме. Це зрозуміло?

Мені так.

Бо ти твориш те, що можеш розуміти. А те, що ти не розумієш, свідчить про те, що ти випав з власної реальності. Так само і актор-креатор, створює твір з власного розуміння світу у якому він живе, а живе він у такому світі, яким він спромігся його створити.

Дякую тобі за розмову.

Та ні це я Тобі, Майстре, дякую!

КІНЕЦЬ